

ediget Vidnesbyrd af en civil Mand, som ved den Lejlighed havde været til Stede, og ifølge dette Premierløjtnanten have udtalt, at „han vilde ønske for den danske Nation, at den maatte blive stillet overfor Pikkelhuerne, saa at nogle af de bløde Individuer kunde blive pillet væk“, og dertil havde han føjet: „for de er Mandfolk, men det er vi s'gu ikke“. Det er altsaa den Forklaring, som blev afgivet af et Vidne, et civilt Vidne, og beediget. Ved Siden deraf staaer den Forklaring, som blev afgivet af Premierløjtnanten selv. Ifølge den har han sagt til Mandskabet, at de „skulde huske paa, at hvis det blev til Alvor, og vi kom til at staa overfor virkelige Fjender, Pikkelhuer, eller hvem det nu maatte blive, saa vilde vi komme til at staa overfor Modstandere, der var Soldater i Ordets rette Forstand, og det var maaske noget, som vi blødagtige Mandfolk kunde have godt af at prøve; thi vi var blødagtige og aldeles ikke Soldater, i hvert Fald ikke alle sammen“.

Det er altsaa Premierløjtnantens Forklaring. Naar jeg nu stod overfor det, der saaledes fremkom i dette Forhør, mente jeg det rigtigt at faa undersøgt ad Rettens Vej, om den Udtalelse, der var fremsat, var fremsat, saaledes som vedkommende Vidne havde beediget, eller saaledes som Premierløjtnanten havde forklaret, eller, rettere sagt, om der var Bevis for, at den skarpere Form var anvendt. Men jeg ønskede tillige afgjort, om det var strafbart at udtale sig saaledes, uanset hvilken af Udtalelsens Former der var den rigtige. For jeg vil gerne sige, at ud fra det Synspunkt, som jeg maatte gøre gældende, det almindelige Synspunkt, saaledes som Forholdene den Gang laa i Danmark, maa jeg anse ogsaa Udtalelsen i den Form, hvori den er fremsat ifølge Premierløjtnantens egen Forklaring, for ganske særdeles uheldig at fremføre af en Embedsmand, og ikke mindst en Officer, under Forhold som de daværende. Det er muligt, at den ikke er strafbar; det er i dette Øjeblik afgjort, at den ikke er strafbar, idet Domstolene har fældet deres Dom; men derfor staaer alligevel tilbage, at denne Udtalelse var uheldig.

Sagen blev da gjort til Genstand for retlig Afgørelse, og Krigsrettens Dom kom til at gaa ud paa følgende: Vel maa det nu skønnes at have været mindre heldigt, at tiltalte har udtalt, at Mandskabet kunde komme „til at staa overfor Pikkel-

huer“; men skønnes det dog ikke at være en saadan utilbørlig Udtalelse, at der for dens Fremsættelse kan paalægges tiltalte Straf, og tiltalte vil derfor være at frifinde for den mod ham under denne Sag rejste Tiltale“. Der fandt altsaa en Frifindelse Sted. Jeg fandt det rigtigt, at denne Frifindelse blev prøvet ved Appel til den overordnede Myndighed, til Overkriksretten, baade med Hensyn til, om det kunde siges, at der var ført Bevis eller ikke, og endvidere med Hensyn til, om Udtalelserne var straffbare, hvis den Form var valgt, som Premierløjtnantens Forklaring gaar ud paa. Overkriksrettens Dom gik jo saa ogsaa ud paa, at der ikke kunde siges at være ført Bevis for den skarpere Form, og at Udtalelsen i den af Premierløjtnanten forklarede Form ikke var strafbar.

Det ærede Medlem gjorde i Forbindelse hermed en Bemærkning om, at der havde været et Papir, som havde spillet en vis Rolle under Sagen, og om hvilket han sagde, at han gik ud fra, at det ikke havde nogen Betydning for Sagen. Det kan jeg ogsaa gerne sige, det paagældende Papir havde ikke nogen Betydning for Sagen. Jeg kan gerne nævne for den ærede Forsamling, hvad det drejer sig om. Da jeg en Dag fik en Henvendelse nede i det andet Ting fra et Medlem af det andet Ting om denne Sag, rev han ud af en Lommebog en Lap, og derpaa optegnede han den Forklaring, han havde faaet af et af Vidnerne. Det er dette Papir, som ikke er blevet opbevaret, fordi det saa vist ikke havde nogen som helst Betydning. Der stod det samme paa det, som et af Vidnerne har forklaret. Jeg sagde ved samme Lejlighed, at jeg bad den paagældende Folketingsmand om ikke i sit Blad at føre Sagen videre frem, idet jeg ansaa det for skadeligt, at saadanne Udtalelser blev ført offentligt frem under de bestaaende Forhold, og mente, at det var rigtigere at gøre Sagen til Genstand for en Undersøgelse. Han rettede sig den Gang efter dette Ønske.

Det ærede Medlem gjorde dernæst den Bemærkning, at han ikke mente, at han havde haft Adgang til Sagen i sin Helhed, idet der havde været en Korrespondance imellem de militære Myndigheder, som ikke var fremlagt under Sagens Behandling i Overkriksretten. Jeg vil dertil gerne sige, at Spørgsmaalet om Fremlæggelsen af det ene eller det andet Aktstykke under saadanne Sager behandles af Krigsministeriet rent formelt paa den Maade, at man til-